

האילנות שביניהם.

לפיכך כשהוא פודה — פודה את האילנות בשווייהן.

ולא עוד, ולא רק אלו, שלא הקדיש את הקרקע שביניהם אינם נפדים אלא בשוויין. **אלא, אפילו הקדיש תחילה את האילנות** [שאינם נטועים כסדר נטיעת האילנות, ולא קדשה הקרקע בהקדשתם], **וחזר והקדיש את הקרקע, אין האילנות נפדים יחד עם הקרקע במחיר הקרקע, אלא, כשהוא פודה — פודה את האילנות בשווייהן, וחוזר ופודה בית זרע** **הומר שעורים בחמשים שקל כסף.** (13)

ודנה הגמרא: **מני? בשיטת מי אמורה הברייתא הזאת?**

אי בשיטת רבי עקיבא היא, הא אמר: מוכר בעין יפה מוכר, וכל שכן מקדיש! ולפיו גם המוכר שני אילנות הרי הוא מקדיש קרקע שביניהם, וכל שכן אם מקדיש שלשה אילנות בזה אחר זה, הרי הוא מקדיש גם קרקע ואילנות שביניהם.

אי רבנן, החולקים על רבי עקיבא במוכר, וסוברים שבעין רעה הוא מוכר, הא אמרי במשנתנו, כי רק מוכר, הוא דבעין רעה מוכר, אבל מקדיש, בעין יפה מקדיש!

אלא פשיטא, שברייאתא זו בשיטת רבי שמעון היא, הסוכר במשנתנו שהמקדיש את השדה דינו כמוכר, שלא הקדיש את החרוב המורכב ואת סדן השקמה, ובאה הברייתא להשמיענו שסבר רבי שמעון שהמקדיש בעין רעה מקדיש בעל ענין, ולכן אם הקדיש שלשה אילנות בזה אחר זה לא הקדיש את הקרקע והאילנות שביניהם.

ומעתה יש להמשיך ולדון: **ורבי שמעון עצמו, אליבא דמאן מרבותיו הוא סבור?**

אי אליבא דרבי עקיבא, שהיה רבי שמעון מתלמידיו, אי אפשר לומר כך, כי הא אמר רבי עקיבא שמוכר, בעין

יפה מוכר. וכל שכן מקדיש!

אלא פשיטא שאמר זאת רבי שמעון אליבא דרבנן, וקא סבר רבי שמעון, שאליבא דרבנן דין גבוה הוא כדין הדיוט, (14) כי היכי דמוכר

בעין רעה מוכר, מקדיש נמו בעין רעה מקדיש, ומשייר ארעא! (15)

ואלא קשיא לרב הונא, מה שאמר רבי עב-ב שמעון שהמקדיש שדה, הקדיש גם את

13. כי בשעה שהקדיש את האילנות לא הקדיש עדיין את הקרקע, ואז חל באילנות דין פדיון בשוויין. רשב"ם.

14. ב"ח.

15. והיינו, שנחלקו חכמים ורבי שמעון בדעת רבנן, החולקים על רבי עקיבא במכר, האם הם

מודים לו בהקדש או שחולקים עליו גם בהקדש. לפי חכמים החולקים על רבי שמעון, ואומרים במשנתנו "במה דברים במוכר, אבל המקדיש את השדה הקדיש את כולה", מודים רבנן לרבי עקיבא שמוכר בעין יפה מקדיש. ואילו רבי שמעון סובר שחכמים חולקים על רבי עקיבא גם בהקדש, וסוברים שבעין רעה הוא מקדיש. רשב"ם